

Verlangen

Charlotte M. Baas

Proloog

~ Alex ~

Voetstappen en kreten van angst klinken vanuit de woonkamer. Mijn hart klopt verwachtingsvol en het verlangen naar bloed neemt met de seconde toe. De gedachte dat anderen de jacht eens per jaar tijdens onze Ontgroeningsnacht overnemen, maakt het nog spannender.

‘Ik ga naar binnen,’ informeer ik de jongens.

In de woonkamer staan vijftien meiden op een rij. Op het oog zien ze er goed uit, en die geur ... Heerlijk, dat jonge bloed. De groentjes hebben hun best gedaan. Ik geef mijn ogen de kost en bekijk de Primitieven één voor één. Dat er een kleine selectie is, betekent niet dat ik met minder genoeg zal nemen.

De angst is goed te ruiken, en te zien. Telkens als mijn blik over een van de meiden glijdt, probeert die zich uit de houdgreep van het bijbehorende groentje te trekken.

Halverwege trekt een brunette mijn aandacht. Ze is de enige Primitieve die niet probeert te ontsnappen. En haar ogen ... Twee prachtige, blauwgrijze kijkers. Mijn keuze is gemaakt. Ik ga voor haar staan en haar hartslag versnelt. Het klinkt als een duif die weg wil vliegen, maar geen kant op kan in haar kooi.

Toch dwaalt haar blik af naar de jongens die na mij de woonkamer in zijn gekomen en ook ieder een meisje uitzoeken. Ik frons en vergeet bijna waarvoor we hier zijn. Ik geef de anderen een seintje dat ze hun

gang kunnen gaan, maar besluit zelf te wachten. De nieuwsgierigheid naar haar reactie op wat de jongens doen, is sterker dan mijn dorst en verlangen.

Ze draait haar hoofd en buigt naar voren, maar Leon houdt haar bij haar middel tegen. Haar lichaam schokt en ze kijkt hem over haar schouder aan. Als ze ziet dat Pascal van de meid naast haar proeft, valt haar mond open. Wat gaat er in haar koppie om? Zal ze nu wel proberen te ontsnappen?

De slagaders in haar hals kloppen versneld, maar regelmatig, en ze balt haar vuisten. Ze draait haar gezicht naar mij en zucht diep. Vervolgens laat ze met haar rechterhand haar linkerschouderbandje zakken. Wat een meid! Nodigt ze me uit? Beseft ze wel wat mijn bedoelingen zijn?

Ik loop naar voren. 'Goede keuze, Leon. Waar heb je deze gevonden?' Het verlangen wint het nu wel van mijn andere emoties en ik geef eraan toe zonder op een antwoord te wachten. Met een arm om haar heen breng ik mijn mond naar haar hals. De geur van haar bloed hangt als een heerlijk aroma in de lucht en ik druk mijn tanden door haar huid. Ze ademt uit en grijpt mijn bovenarm vast. Dat is de enige beweging die ze maakt.

Ik leg mijn andere arm ook om haar heen en druk haar dichter tegen me aan. Haar bloed veroorzaakt een smaakexplosie en voert me naar een andere dimensie. Ik proef adrenaline, zoals die altijd aanwezig is als je een wakker persoon bijt, maar die smaak overheerst niet. Haar palet is uniek. Rijk, maar toch subtiel. Pittig, maar toch zacht. Een combinatie die in haar nadeel werkt. Nu ik haar heb gevonden, laat ik haar niet meer gaan.

'Alex.' Leon haalt me uit mijn analyse en ik stop met drinken. Hij knikt naar het meisje en ik onderzoek haar gezicht. Haar spierwitte gezicht. Ik was niet

met haar gezondheid bezig. Heb ik te veel genomen? Ik concentreer me op het ritme van haar hart, dat een stuk trager is dan eerst. Ze opent haar ogen en staart recht in die van mij.

‘Gaat het?’ vraag ik.

Ze beweegt haar lippen zonder iets te zeggen. Vervolgens knikt ze.

‘We brengen haar naar de zitkamer zodat ze kan bijkomen,’ zeg ik tegen Leon.

De Primitieve heeft geen kracht meer in haar benen, dus neem ik haar in mijn armen. Ze legt haar hoofd tegen mijn schouder als ik haar naar de zitkamer draag. De andere jongens drinken nog. Ik was niet ongezond lang bezig.

Ik buig naar voren en laat haar op de eerste bank zakken. Ze glijdt direct onderuit tegen de leuning. ‘Haal water voor haar,’ zeg ik, terwijl ik naar het raam tegenover de bank loop.

Nadat Leon het glas bij haar heeft neergezet, komt hij naar me toe.

‘Dronk ik te snel?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik denk dat ze minder kan hebben dan de anderen. Misschien heeft ze iets onder de leden.’

‘Dan had ik dat geproefd. Wanneer heb je haar gevonden?’

‘Vanavond.’ Hij haalt een hand door zijn dikke, zwarte haar.

Een nieuwe Primitieve meenemen naar de Ontgroeningsnacht is niets voor hem. ‘Heb je zelf van haar gedronken?’ Als ze al bloed heeft verloren, zou dat haar zwakte kunnen verklaren.

‘Nee.’ Hij klinkt overtuigend. ‘Ik denk dat ze een eerstejaars is. Ik heb gehoord dat die introducties er soms heftig aan toegaan.’

De smaak van alcohol was inderdaad in haar bloed

aanwezig. 'Ik moet zeggen dat ze een goede keuze is.'

Leon glimlacht. 'Ik kan niet wachten haar zelf te testen.'

Ik knik. 'Geef haar nog even om op krachten te komen.' Het is zonde haar na één avond al te verliezen. Ik wil vaker bij haar langsgaan.

Ik hoor een beweging achter me. Ze reikt naar het glas. De kleur op haar gezicht is terug, net als de kopigheid in haar ogen.

'Gaat het weer?'

Ze neemt een slok. 'Waar zijn jullie in godsnaam mee bezig?' Ze klinkt kalm. Als ze die vraag niet had gesteld, zou ik me afvragen of ze dit vaker heeft meegemaakt.

Er schreeuwt iemand in de woonkamer en ze draait haar hoofd met een ruk naar de deur.

Dominic verschijnt in de opening. 'Alex, we hebben een probleem.'

Leon ontfermt zich over ons meisje en ik richt me vloekend tot Dominic. 'Kun je dan niets zelf oplossen?' Met grote passen ga ik hem voor de woonkamer in. Daar gebaart hij naar een meid aan het eind van de rij. Een Primitieve goth. Ze heeft een gelukzalige grijns op haar gezicht. Langs haar mond loopt een veeg bloed. Het groentje achter haar durft me niet aan te kijken.

'Het is de bedoeling dat jullie van *haar* drinken, niet andersom,' snauw ik.

'Dat weet ik,' antwoordt Dominic. Zijn toon bevalt me niet en ik werp hem een priemende blik toe. Hij richt zijn ogen omlaag. 'Remco lette niet op terwijl ik van haar dronk en toen kraste ze met haar nagel over mijn hals. Voordat ik het wist, was het te laat.'

Ik zucht. 'Ik neem aan dat jullie weten wat dit voor gevolgen heeft?'

Remco knikt.

'Geen goed begin voor jou,' ga ik verder. 'Kan ik

ervan op aan dat het in het vervolg beter gaat of moet ik jou in de gaten blijven houden?’

‘Dit zal niet meer gebeuren.’

‘Dat hoop ik maar.’ Ik stap op de goth af en draai haar nek om. Er volgt een luid gegil van de andere Primitieven als ze door haar benen zakt.

‘Zorg dat dit is opgeruimd als ik terugkom.’ Zonder op een antwoord van de twee te wachten, loop ik naar de zitkamer. De geur die daar hangt, verdringt mijn irritaties naar de achtergrond en ik ontspan me. Deze keer doe ik de deur op slot, zodat we niet opnieuw worden gestoord. ‘Waar waren we gebleven?’

Twee eigenwijze, blauwgrijze ogen staren in die van mij. Ze ziet er beter uit.

‘Hoe voel je je?’

‘Niet veel beter dan voordat je wegging.’

Mijn mondhoeken kruipen omhoog. Ze krijgt praatjes. Mijn blik dwaalt af naar de klok aan de muur. We moeten haast maken. ‘Leon, als jij wilt, moet je nu beginnen.’

Hij knikt en loopt naar haar toe.

Ze drukt zich dicht tegen de bank aan en schermt met beide handen haar hals af. ‘Raak me niet aan.’

‘Toen Alex weg was, had je van die wijze woorden. Wat is daarvan overgebleven?’ Hij pakt haar hardhandig bij haar linkerpols en trekt die eenvoudig bij haar nek vandaan. Ze strubbelt tegen, maar haar spieren zijn niet opgewassen tegen die van Leon. Hij tilt haar aan haar arm van de bank en bijt in haar hals.

Ik slik. Zelf heb ik niet veel gedronken en dit beeld versterkt mijn verlangen. Ik concentreer me alleen op haar. In een zinloze poging Leon te stoppen, trapt ze op zijn voet. Haar gezicht is vertrokken van de pijn en de kleur die ze terug had, is alweer weg. Zoals ik van Leon ben gewend, gaat het er heftig aan toe. Hij maakt het nooit prettig voor de Primitieve van wie hij drinkt.

Voor hem is zij niet meer dan een prooi. Persoonlijk vind ik bloed van een angstig persoon minder lekker. Daarom koos ik voor deze. Hoe kalmer het slachtoffer, hoe puurder de smaak.

Ik kan het niet laten haar te helpen. 'Het gaat beter als je je ontspant.' Er verandert niets en ik loop naar hen toe. 'Laten we iets anders uitproberen.'

Leon haalt zijn mond van haar af en kijkt me fronsend aan.

Haar hart fladdert als een gek in haar borstkas en ik leg mijn handen op haar schouders. De geur van haar bloed is bedwelmend en ik trek haar voorzichtig met haar rug tegen me aan. Ik hou haar een tijdje vast en neger het ongeduld van Leon.

Ze ontspant zich iets en ik kan mezelf niet bedwingen opnieuw van haar te drinken. Ik breng mijn mond naar de buitenrand van haar schouder en beweeg langzaam naar haar hals.

Ineens legt ze haar achterhoofd tegen mijn bovenlichaam. Haar huid straalt meer warmte uit dan eerst als ik mijn tanden in haar zet. Ze strubbelt niet tegen.

Kort daarna verandert de heerlijke smaak van haar bloed. Niet door angst of adrenaline, maar door iets anders. Iets wat ik bij een Primitieve niet eerder heb meegemaakt, en het maakt het nog beter. Kan het een verlangen zijn? Mijn mentor heeft daar in het verleden over gesproken. Het zou zeldzaam zijn, maar als het gebeurde, kon het verslavend werken. Wie is deze meid? Waarom heb ik haar niet eerder gevonden?

Een zachte kreun trekt me terug naar de realiteit en ik kan haar nog net overeind houden voordat ze door haar benen zakt. 'Leon, kappen,' zeg ik dwingend als ik in de gaten krijg dat hij meedoet. Geen wonder dat ze flauwvalt.

Hij likt haar pols af. 'Dat was smakelijk.'

Ik knik en til haar in mijn armen. 'Wat is haar adres?'

Ik breng haar thuis.'

Zijn gezicht verstart. 'Waarom?'

'Heb ik zin in. Zie het maar als een beloning voor je goede keuze.'

Leon is het er niet mee eens, maar vertelt me waar ze woont. 'Haar fiets ligt achter in de Jeep.'

'Thanks.' Zonder verder aandacht aan hem te besteden, draag ik haar naar de auto en leg haar op de achterbank. Als ik overeind kom, draait ze zich op haar zij en mompelt iets onverstaanbaars. Na alles wat er is gebeurd, ligt ze rustig te dromen. Hoofdschuddend klim ik achter het stuur.

Het gebouw waarin ze woont, ziet er vrij nieuw uit en is drie verdiepingen hoog. Na een korte zoektocht vind ik haar sleutels. Ik haal haar fiets uit de achterbak en breng hem naar de fietsenstalling. Vervolgens til ik haar uit de auto. Met haar gewicht op één arm open ik de voordeur. De gangen zijn uitgestorven en ik bereik snel de blauwe deur met nummer dertien. De tweede sleutel die ik uitprobeer, past in het slot en ik ga naar binnen.

Er staan een paar beukenhouten meubels langs de kale, witte muren en haar beige, stoffen slaapbank staat uitgeklaapt. De dekens liggen verfrommeld op de matras. Ik buig voorover en leg haar erop.

Vlug scan ik haar bureau, op zoek naar een naam. Het naambordje bij de deur was nog leeg. Een brief over studiefinanciering bevestigt Leons vermoeden. Danielle van der Meer. Eerstejaars biologie. Vorig adres in Alkmaar. Ze is een eind van huis.

In haar keuken, die vier kastjes breed is, haal ik een glas water, waarin ik een kleine hoeveelheid poeder oplos dat ervoor zorgt dat ze zich niets van dit voorval zal herinneren.

'Danielle,' fluister ik als ik op de rand van het bed zit. Ze kreunt en wil zich weer op haar zij draaien,

maar ik hou haar tegen. Haar ogen gaan open, maar ik weet dat ze door de duisternis niets zal zien. 'Je moet dit voor me opdrinken.'

Met vergrote pupillen kijkt ze om zich heen. 'Waar ben ik?'

'In je eigen bed. Als je dit drinkt, laat ik je verder slapen.'

Danielle komt moeizaam overeind en strijkt met een hand door haar lange, donkere haren. 'Ik heb geen dorst.'

'Nee, maar ik weet zeker dat je je ook niet optimaal voelt. Hiermee heb je in de ochtend nergens last van.'

Ze trekt een bedenkelijk gezicht. 'Laat je me met rust als ik dit doe? Ik wil slapen.'

Denkt ze dat dit een droom is? Ik knik, maar dat ziet ze natuurlijk niet. 'Afgesproken.'

Ze steekt haar hand uit en ik druk het glas tegen haar palm. De inhoud verdwijnt in één teug in haar keel. Daarna geeft ze het terug en draait zich op haar zij. 'Welterusten.'

Vol verwondering zie ik hoe ze in een diepe slaap wegzakt. Haar ademhaling wordt regelmatig. Na alles wat we haar hebben aangedaan, is deze Primitieve bij mij volkomen op haar gemak.